

חנון המרבה לסלוח

The **ברכות** of **סיום הברכה** of **סלח לנו** has one more word than the **ברכות** of the two that precede it and the one that follows it. The third word: **חנון** appears to be superfluous. In fact, the **ברכה** as it appears in **מנהג ארץ ישראל** does not include the word:

סלח לנו אבינו כי חטאנו מחול לנו והעבר על פשעינו כי רבים . . . רחמיך. ברוך אתה ה' המרבה לסלוח.

However, the **סדר רב עמרם גאון** and all of the **סידורים** compiled after it include the word: **חנון**. The is only one variation: **והמרבה לסלוח**.

What does the word add to the **סיום הברכה**. The **מפרשים** comment as follows:

ספר אבודרהם שמונה עשרה ד"ה סלח לנו—**בא"י חנון שנאמר (תה' קמה, ה) חנון ורחום ה'.**
סידור הגר"א—**כמו שכתוב: וחנותי אשר אחון; ה' חונן לבני אדם פעם ראשון גם שיודע שיחטא עוד ויצטרך להרבות סליחה ומחילה וזה את אשר אחון עוד.**

The **מפרשים** ignore a more obvious source; that the word was initially added because on a **סלח לנו** of **ברכה** were recited within the **י"ג מידות** including the **סליחות**, **תענית ציבור**:

♦ **סדר רב עמרם גאון סדר תענית ד"ה ולומר סליחות—ולומר סליחות כך ראוי, כשמגיע שליח צבור בהנון המרבה לסלוח אינו חותם אלא מתחיל בסליחות.**

♦ **תשובות הגאונים החדשות—סימן קסט' ד"ה פד'. וששאלתם מהו לומר סליחות בתענית צבור לאחר עושה שלום, בתוך התפלה; תקנו חכמים כדי שיאמרן בסלח לנו אבינו או דילמא יכול לאמרן בין בתוך התפלה ובין לאחר תפלה, מאי. תשובה. ולומר סליחות אחר עושה שלום לא ראינו ולא שמענו שעושין כן. ועוד במסקנא דבכל סליחות אומרין: ולא יעכב כל חטא ועון את תפילתנו ברוך חנון ומרבה לסלוח. ואם אומרים אחר עושה שלום, במה מסיימין לא יעכב. אין מנהג בשתי ישיבות אלא בברכת חנון המרבה לסלוח.**

Why is it not our current practice to recite **סליחות** in the **ברכה** of **סלח לנו**?

שולחן ערוך אורח חיים סימן תקסו' סעיף ד'—נוהגים להרבות סליחות בברכת סלח לנו; ויש שאין נוהגים לומר סליחות עד אחר סיום י"ח ברכות, ובן הנהיגו הקדמונים בארץ ישראל; והוא המנהג הנכון.

We can therefore conclude that because in **ארץ ישראל** they did not recite **סליחות** in the **ברכה** of **סלח לנו**, they did not include the word: **חנון**. In **בבל**, because they recited **סליחות** in the **ברכה** of **סלח לנו**, they included the word: **חנון**. Today we follow **מנהג ארץ ישראל** in that we recite **סליחות** after **עשרה** but we continue to recite the **ברכה** in the form it was coined in **בבל**.

What is the basis for **שמונה עשרה** after **סליחות** to **מנהג ארץ ישראל**?

בית יוסף אורה חיים סימן תקסו' אות ד' ד"ה ונוהגים להרבות-ונוהגים להרבות סליחות בברכת סלח לנו ופירש ר"י שסומכין על הא דאמרינן אם בא לומר בסוף כל ברכה מעין אותה ברכה אומר וכו'. והתוספות כתבו בפרק קמא דעבודה זרה (ת. ד"ה אם בא) אהא דאמר רבי יהושע בן לוי אם בא לומר אחר תפילתו כסדר יום הכפורים אומר; משמע אבל באמצע תפילתו לא. ומה שנוהגים עתה בתעניות להאריך בפסוקי דרחמי ובסליחות בברכת סלח לנו איכא למימר דציבור שאני עכ"ל ונראה שטעמם משום דמשמע להו דהא דאמרינן אם בא לומר בסוף כל ברכה מעין אותה ברכה אומר, היינו לומר קצת דברים אבל להאריך כל כך כמו שאנו מאריכים לא.

Why was the word **חנון** chosen to represent the **מידות**?

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף יז' עמ' ב' - ויעבר ה' על פניו ויקרא, אמר רבי יוחנן: אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו, מלמד שנתעטף הקדוש ברוך הוא כשליח צבור, והראה לו למשה סדר תפלה. אמר לו: כל זמן שישראל חוטאין - יעשו לפני כסדר הזה, ואני מוחל להם. ה' ה' - אני הוא קודם שיחטא האדם, ואני הוא לאחר שיחטא האדם ויעשה תשובה. א-ל רחום וחנון, אמר רב יהודה: ברית כרותה לשלש עשרה מדות שאינן חוזרות ריקם, שנאמר (שמות לד) הנה אנכי כרת ברית.

Why did **חז"ל** not choose **רחום וחנון**?

פירושי סידור התפילה לרוקח [סז] והוא רחום עמוד שעא-וחילוק בין רחום לחנון, כי רחמים מחמת דברים ומעשים, כגון נפלה נא ביד ה' כי רבים רחמיו, כי נכמרו רחמיו אל אחיו בעל כרחו ולא יכול להתאפק, כרחם אב על בנים בלא תחנונים בעבור שנכמרים רחמיו עליהם. חנינות כנגד הצועקים, כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני, חנון יחנך לקול זעקך, כי יחנן קולו. ובבכיה ותבך ותתחנן לו, ועל ידי תחנונים חמלה שמכלה הכל וחומל על זה, ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים, בחמלת ה' עליו, אבל באיכה ולא חמל לפי שבצע אמרתו, וכן ויקנא ה' לארצו ויחמל על עמו. חוס במקום שחביב ויקר בעיניו, ועינכם אל תחוס על כליכם, חוסה ה' על עמך.

רחום וחנון represent two ways in which the **רבנו של עולם** answers our prayers. The attribute of **רחום** represents the **רבנו של עולם**'s act of forgiving irrespective of whether we request forgiveness. **חז"ל** chose to add the word **חנון** because it represents the **רבנו של עולם**'s act of forgiving because we cry out to Him for forgiveness. By adding this word to the **ברכה** of **סליחה**, we ask the **רבנו של עולם** to forgive us because we have taken the affirmative step of requesting **סליחה** and we are not relying on the **רבנו של עולם**'s attribute of forgiving even without being asked.

There is a numerological reason to add the word: **חנון** to the **ברכה**:

מטה משה קלב'-ויש בה כ' אותיות כנגד כ' פעמים שכתוב בתורה ונסלח וסלחת.

TRANSLATION OF SOURCES

לנו ספר אבודרהם שמונה עשרה ד"ה סלה לנו Baruch Ata Hashem Chanun is based on the verse (Tehillim 145, 8): The Lord is gracious, and full of compassion.

סידור הגר"א -As it is written (Shemot 33, 19): and will be gracious to whom I will be gracious. G-d is gracious to a person the first time that a person sins even though G-d knows that the person will sin once again and will need to extend forgiveness. That is meant by the words: and will be gracious.

סדר רב עמרם גאון סדר תענית ד"ה ולומר סליחות -It is appropriate to recite Selichot on a public fast day. At the point when the prayer leader reaches the Bracha of Chanun Ha'Marbeh L'Sloach, he does not finish the Bracha. Instead he begins to recite Selichot.

תשובות הגאונים החדשות -סימן קס"ד ד"ה פד' -As to the question you asked: should we recite Selichot after the last Bracha of Shemona Esrei, Sim Shalom or within Shemona Esrei within the Bracha of Selach Lanu Aveinu or maybe it does not matter whether we recite the Selichot either within Shemona Esrei or after Shemona Esrei. Answer: To recite Selichot after Oseh Shalom is a practice we have not seen nor have we heard of it. In addition, it is the rule that we recite at the end of all Selichot: And do not allow sin to interfere with our prayers; Baruch . . . Chanun V'Marbeh Li'Sloach. If one recites Selichot after the last Bracha of Shemona Esrei; i.e. Oseh Shalom what will be the Bracha with which we conclude the recital of Selichot after reciting: Lo Yi'Akeiv (Editor's Note: Notice that at one time Selichot were concluded by the recital of a Bracha. That is an additional practice that we discontinued). It was not the practice in the two main Yeshivot in Bavel to recite Selichot except in the Bracha of Silach Lanu.

שולחן ערוך אורח חיים סימן תקס"ו סעיף ד' -It is our practice on a public fast day to recite many Selichot in the Bracha of Silach Lanu. There are those whose practice it is to recite Selichot after the completion of Shemona Esrei. That was the practice of our ancestors in Eretz Yisroel. And that is the correct practice.

בית יוסף אורח חיים סימן תקס"ו אות ד' ד"ה ונוהגים להרבות - There was a practice on a public fast days to recite many Selichot in the Bracha of Silach Lanu. Rabbi Yehuda explained that the basis of the practice was that it was permitted to add prayers to the end of a Bracha in Shemona Esrei provided that the extra prayers were related to the theme of the Bracha. In the first Chapter of Masechet Avoda Zara Tosaphot explained the position of Rabbi Yehoshua Ben Levi that if one wants to add prayers at the end of Shemona Esrei that are as long as the Yom Kippur prayers that it is permissible to do so meant that it is

not permissible to add long prayers to the middle Brachot of Shemona Esrei. Then on what basis are we permitted to add Selichot to the Bracha of Silach Lanu. Tosaphot explains that it is permitted when there is a communal need that is being prayed for. In my opinion, the practice to add Selichot to the Bracha of Silach Lanu is based on the rule that allows the addition of prayers to a Bracha provided the addition matches the theme of the Bracha. But that rule only allows short additions. But our practice of adding Selichot to the Bracha of Silach Lanu is a lengthy addition and is not permitted.

ב' עמ' ב' -And 'תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף יז' עמ' ב' proclaimed [etc.]. R. Johanan said: Were it not written in the text, it would be impossible for us to say such a thing; this verse teaches us that the Holy One, blessed be He, drew his robe round Him like the reader of a congregation and showed Moses the order of prayer. He said to him: Whenever Israel sin, let them carry out this service before Me, and I will forgive them.

‘The Lord, the Lord’: I am the Eternal before a man sins and the same after a man sins and repents. ‘A God merciful and gracious:’ Rab Judah said: A covenant has been made with the thirteen attributes that they will not be turned away empty-handed, as it says, Behold I make a covenant.

פירושי סידור התפילה לרוקה [סז] והוא רחום עמוד ששא -The difference between the word: Rachum and Chanun is as follows: Rachamim (mercy) is based on history; previous acts as in the verse: I should fall in the hands of G-d because His mercy is great; and in the verse: and he felt mercy for his brothers; Yosef felt this way involuntarily and he could not hold back his feelings; and in the verse: as a father has mercy on his child without the child asking for mercy but because a father's feelings overwhelm him involuntarily. The word “Chanininus” (graciousness) connotes that it occurs as a response to crying out as in the verse: and he will call to Me and I will hear him because I am gracious; and in the verse: Graciousness will be gracious to you because of your pained cries; and in the verse: because He will show graciousness in response to hearing his voice and in the verse: in crying she cried and she asked for graciousness from Him. It is through requests for graciousness that G-d shows his graciousness and wipes his slate clean as in the verse: She felt sorry for him and said that he comes from a birth of one of the Israelites; that G-d felt sorry for him. But in Eichah we find: The Lord has done that which he had determined; he has fulfilled his word that he had commanded in the days of old; he has thrown down without pity; and in the verse: (Joel 2, 18) Then will the Lord was zealous for his land, and pitied his people. Give no thought to that which is dear to you based on the verse (Breishit 45, 20) Also give no thought to your goods. Also the verse (Yoel 2, 17) Spare your people, O Lord.

SUPPLEMENT

Tracing the Placement of סליחות on a תענית ציבור

It was demonstrated in the newsletter that the practice of reciting סליחות on a תענית ציבור shifted over time. It is a shift that can be traced chronologically through the sources:

תשובות הגאונים החדשות – סימן קסט' ד"ה פד'. ושאלתם מהו לומר סליחות בתענית ציבור לאחר עושה שלום, בתוך התפלה; תקנו חכמים כדי שיאמרן בסלח לנו אבינו או דילמא יכול לאמרן בין בתוך התפלה ובין לאחר תפלה, מאי. תשובה. ולומ' סליחות אחר עושה שלום לא ראינו ולא שמענו שעושיין כן. ועוד במסקנא דבכל סליחות אומריין: ולא יעכב כל חטא ועון את תפילתנו ברוך חנון ומרבה לסלוח. ואם אומרים אחר עושה שלום במה מסיימין לא יעכב. אין מנהג בשתי ישיבות אלא בברכת חנון המרבה לסלוח.

סדר רב עמרם גאון סדר תענית ד"ה ולומר סליחות – ולומר סליחות כך ראוי, כשמגיע שליח ציבור בחנון המרבה לסלוח אינו חותם אלא מתחיל בסליחות.

מחזור ויטרי סימן רעא ד"ה וכשמעבירין לפני – ולומר סליחות כך ראוי כשמגיע שליח ציבור לחנון המרבה לסלוח אינו חותם. אלא מתחיל בסליחות. ובהתחלת סליחות הרבה מנהגים יש. כי יש שמתחילין כי על רחמיך הרבים. ויש שמתחילין בפסוקי ריצוי וסליחה. ויש שמתחילין לא בחסד ולא במעשים באנו לפניך. ויש שמתחילין שומע תפילה:

ספר האשכול (אלבק) הלכות שני וחמישי ותענית דף נ עמוד ב – סדר תעניות כיצד מוציאין את התיבה לרחובה של עיר ונותנין אפר מקלה על גבה ובראש הנשיאים ואחר כך נוטל כל אחד ואחד בראשו קודם תפלת השחר, ומתפללין תפלת השחר כמנהג יום ויום, וכשמסיימין הצבור את התפלה עומד זקן ואומר דברי כבושין ואחר כך יורד שליח ציבור שיש בו המדות שאמרו חכמים ומתחיל בא"י מגן אברהם והוא לבוש שק, ושק על התיבה ועל הספרים וכהנים עומדין בשופרות, וכיון שמגיע שליח ציבור לחנון המרבה לסלוח אומר סליחות ופסוקים כמו שירצה בשאר תעניות, וכיון שיגיע לברכת גואל ישראל מתחיל בברכה אריכתא ואומר הודאה מעין אברהם אבינו וקורא פסוקים כגון ויאמר יצחק אל אברהם אביו וגו' כל הפרשה כלה עד ויקרא אברהם שם המקום, ואומר תקעו בני אהרן תקעו, ותוקעין הכהנים ואומר כלה ממנו רעב דבר שדפון ירקון ארבה חסיל כל נגע וכל מחלה והורד

רבינו ירוחם – תולדות אדם וחוה נתיב יח חלק א דף קסד טור א – אין אומר סליחות אחר

עושה שלום אלא בסלח לנו וחותרם המרבה לסלוח. ואם אמרה בעושה השלום במה מסיים וכן מנהג בשתי ישיבות כך כתבו הגאונים בתשובה.

ספר מהרי"ל (מנהגים) דיני הימים שבין פסח לשבועות ד"ה [ו] בתענית- [ו] בתענית בה"ב אומר בתפלת י"ח סליחות כמנהג. כשמגיע ש"ץ בברכת סלח לנו עד וסולח אתה אומר סלח לנו אבינו כי ברוב אולתנו וכו' אל ארך אפים אתה כו'. ג' סליחות פזמון הטאנו וידוי פעם אחת ומסיים משיח וכו' ואל יעכב כו' וחותרם בא"י המרבה לסלוח.

טור אורח חיים סימן תקסו- ונוהגין להרבות סליחות בברכת סלח לנו ופר"י שסומכין על הא דאמרינן (ע"ג ח א) ואם בא לומר בסוף כל ברכה מעין אותה ברכה אומר רק שיתחיל מעין הברכה ואח"כ יכול להאריך בדברי ריצוי ותחנונים כפי רצונו בין יחיד בין רבים והא דאמר רבי יהושע בן לוי שיכול לומר אחר תפילתו אפי' כסדר י"ה לא בא למעט בסוף כל ברכה וברכה אם התחיל מעין הברכה אלא שלאחר התפלה יכול להתחיל ולומר היאך שירצה מה שאין כן בתוך התפלה ויש מקומות שנוהגין לומר סליחות אחר סיום י"ח ברכות וכ"כ רב עמרם שיכולין לומר סליחות בסלח לנו והכי קאמר רב נטרונאי מנהג ב' ישיבות בתענית צבור בשחרית אומרים ז' סליחות ובמנחה ג' ואם יש פנאי אומר ה' וכ"כ רב שר שלום בתענית צבור אין מנהגינו לומר סליחות אחר י"ח ברכות אלא בסלח לנו

בית יוסף אורח חיים סימן תקסו אות ד ד"ה ונוהגים להרבות- ונוהגים להרבות סליחות בברכת סלח לנו ופירש ר"י שסומכין על הא דאמרינן אם בא לומר בסוף כל ברכה מעין אותה ברכה אומר וכו'. והתוספות כתבו בפרק קמא דעבודה זרה (ח. ד"ה אם בא) אהא דאמר רבי יהושע בן לוי אם בא לומר אחר תפילתו כסדר יום הכפורים אומר משמע אבל באמצע תפילתו לא ומה שנוהגים עתה בתעניות להאריך בפסוקי דרחמי ובסליחות בברכת סלח לנו איכא למימר דציבור שאני עכ"ל ונראה שטעמם משום דמשמע להו דהא דאמרינן אם בא לומר בסוף כל ברכה מעין אותה ברכה אומר היינו לומר קצת דברים אבל להאריך כל כך כמו שאנו מאריכים לא:

שולחן ערוך אורח חיים סימן תקסו' סעיף ד'- נוהגים להרבות סליחות בברכת סלח לנו; ויש שאין נוהגים לומר סליחות עד אחר סיום י"ח ברכות, וכן הנהיגו הקדמונים בארץ ישראל; והוא המנהג הנכון. מגן אברהם אורח חיים סימן תקסו ס"ק ו- בברכ' סלח - ומ"מ לא יאמרו רק סליחות אבל אל רחום שמך וכיוצא בו שאינו מענין סליח' עון לא יאמרו עד אחר התפלה (ב"ח) ועיין בטור סי' תקע"ט מענין זה, ונ"ל דאם שכה מלומר הסליחות עד שגמר ברכת סלח לנו יאמר הסליח' אחר תפלת י"ח עסי' רצ"ד: משנה ברורה סימן תקסו' ס"ק יז- והוא המנהג הנכון - וכן הסכימו האחרונים: